

Poselstwo dwunaste

**Duchowe zasady, lekcje życia i święte ostrzeżenia
dotyczące radowania się dobrą ziemią,
jakie widzimy u pięciu głównych postaci
w Pierwszej i Drugiej Księdze Samuela**

Wersety biblijne: 1 Sm 2:27–30, 35; 3:21; 12:3–5, 23; 18:1–4;
23:16–18; 9:1–2, 17; 13:13–14; 15:19, 23; 16:1, 12–13;
30:6b–10; 26:19b; 2 Sm 11:1–27.

**I. Za kapłana Helego stare Aaronowe kapłaństwo utraciło
świeżość i osłabło (1 Sm 2:12–30) i Bóg zapragnął mieć nowy
początek, żeby zrealizować swoją ekonomię:**

- A. Musimy odrzucić wszystko, co wiąże się z utratą świeżości, starością, letniością i dumą, i pozostawać puści, otwarci, świeży, nowi, żywi i młodzi względem Pana; musimy być jedno z Jego pragnieniem wobec nas, abyśmy byli jedno z Chrystusem, byli Nim napełnieni i zajęci przez Niego, żeby Go żyć ze względu na organiczne budowanie Ciała Chrystusa – Obj 3:15–22; Łk 18:17; Flp 3:7–14; Ga 1:15–16; 2:20; 4:19; Ef 4:16.
- B. Za dni Helego słowo Boże było rzadkością; Boże przemawianie uległo niemal całkowitemu utraceniu (1 Sm 3:1); w kapłaństwie pierwsze, co kapłan powinien czynić to przemawiać dla Boga (Wj 28:30); kapłan musi być kimś, kto ma zażyłą więź z Bogiem, jest z Nim jedno, zna Jego serce i wypowiada jedyną zdrową naukę o wiecznej Bożej ekonomii (1 Tm 1:3–4; 6:3).
- C. Heli pouczył Samuela, by odrzekł Panu: „Mów o Jahwe; bo Twój sługa słucha”; aby przemawiać dla Pana i być z Nim jedno w celu realizacji Jego wiecznej ekonomii, musimy przede wszystkim cenić Jego przemawianie i z uwagą go słuchać, żeby móc poznać Jego pragnienie i upodobania – 1 Sm 3:9–10, 21; Iz 50:4–5.
- D. Heli nie zważał na kapłaństwo, kiedy pobłażliwie skarcił swych dwóch złych synów (1 Sm 2:28–29); to doprowadziło do tragicznego zakończenia jego historii, kresu radowania się przez niego dobrą ziemią i osłabnięciu kapłaństwa w boskim objawieniu, czyli w przemawianiu dla Boga; dzisiaj na przykładzie Helego musimy nauczyć się przykładać wielką wagę do tego, co Bóg nam dał w swoim odzyskiwaniu.

II. Samuel był wierny Bogu w kwestii wszystkich statusów i urzędów, jakimi Bóg go obdarzył:

- A. Jako lewita, służył Bogu przez całe swoje życie; jako nazirejczyk, zachował swoje poświęcenie i nie poniósł żadnej porażki (w. 35); jako kapłan-prorok, przemawiał szczerze dla Boga i zapoczątkował urząd prorocki, żeby zastąpić nim słabnące kapłaństwo w boskim objawieniu; jako sędzia, był wierny Bogu i sprawiedliwy wobec ludzi, położył kres urzędowi sędziowskiemu i wprowadził godność królewską, by dokonać zmiany wieku w celu wypełnienia się Bożej ekonomii.

STUDIUM KRYSTALIZUJĄCE PIERWSZEJ I DRUGIEJ KSIĘGI SAMUELA

- B. Jako ktoś, kto pracował razem z Bogiem w celu realizacji Jego ekonomii (J 5:17; 2 Kor 6:1a), został ustanowiony przez Jahwe Jego prorokiem, żeby przemawiał dla Niego dzięki słuchaniu Jego słowa (1 Sm 3:9–10, 20–21); nieustannie musimy się ćwiczyć w tym, by mieć ucho do słuchania tego, „co Duch mówi do kościołów” (Obj 2:7); co więcej, musimy pójść za wzorem Marii, która „usiadła u stóp Pana i słuchała Jego słowa” (Łk 10:38–42):
1. Maria usiadła u stóp *Pana Jezusa*, a nie kogoś innego; nie ma lepszej metody nad tę, by co chwila do Niego przychodzić, kochać Go, oddawać Mu cześć i nieustannie mieć z Nim społeczność oraz trwać w Jego obecności.
 2. Usiadła u stóp Pana; przyjęła pokorną postawę, żeby słuchać Pańskiego przemawiania i otrzymać Jego błogosławieństwo; pokora to nie lekceważenie siebie; pokora to ignorowanie siebie, nieuznawanie siebie i uważanie siebie za nic.
 3. *Siedziała*; ci, którzy są zajęci na tyle, że odwraca to ich uwagę od Pańskiej obecności, mają błądzący umysł i chwiejne myśli; muszą zatrzymać siebie, żeby codziennie mieć osobisty czas z Panem.
 4. *Słuchała Pańskiego słowa*; słowa, które Pan do nas mówi, są duchem i życiem (J 6:63); to, że Maria słuchała słowa, dało Panu sposobność do przekazania i udzielenia jej siebie, żeby mogła zyskać Jego samego.
- C. Samuel radował się w pełni swoim działem dobrej ziemi przez całe swoje życie; tak więc w sensie nowotestamentowym możemy powiedzieć, że w jego radowaniu się Chrystusem nie było żadnego uchybienia; jedynym uchybieniem w historii Samuela było to, że wyznaczył swoich dwóch synów na sędziów pośród dzieci Izraela – 1 Sm 8:1–3:
1. niesprawiedliwe drogi, jakimi kroczyli synowie Samuela, były przeciwne do drogi Samuela, czystej i sprawiedliwej przez całe jego życie (12:3–5, 23); dały powód ludowi Izraela do tego, by prosić Samuela o wyznaczenie im króla, który będzie ich sądził, jak to było u innych narodów (8:1–7); synów Samuela zatem nie powinno się uważać za sędziów wśród ludu Izraela (Dz 13:20), a ich ojca, Samuela, powinno się uznawać za ostatniego sędziego.
 2. Z ludzkiego punktu widzenia Samuel popełnił w tej sprawie błąd, ale błąd ten pomógł Bogu poradzić sobie z sytuacją panującą pośród ludu przez wprowadzenie godności królewskiej ze względu na wypełnienie się Jego ekonomii.
- III. Jonatan kochał Dawida, zawarł z nim przymierze i przepowiedział, że Dawid stanie się królem oraz że królestwo będzie jego królestwem – 1 Sm 18:1–4; 19:1–7; 20:8, 14–17, 41; 21:1; 23:16–18:**
- A. Saul zamierzał zachować królestwo dla Jonatana; ten jednak nie chciał przejąć królestwa, lecz dostrzegł, że to Dawid powinien zasiąść na tronie.

STUDIUM KRYSTALIZUJĄCE PIERWSZEJ I DRUGIEJ KSIĘGI SAMUELA

- B. Jonatan powinien był powiedzieć o tym ojcu, a potem go zostawić i być z Dawidem; w typologii pójście Jonatana za Dawidem oznaczałoby nasze dzisiejsze podążanie za Chrystusem i oddanie Mu pierwszeństwa – Kol 1:18b; Obj 2:4.
- C. Jonatan stracił właściwe i odpowiednie radowanie się swoim działem w dobrej ziemi, obiecanej przez Boga, ponieważ poniósł porażkę – nie poszedł za Dawidem zgodnie z Bożą wolą z powodu naturalnego przywiązania do ojca; wprawdzie uświadamiał sobie, że Dawid będzie królem, jednak został z ojcem, a tragicznym wynikiem tego było to, że podzielił jego los i zginął z nim w bitwie – 1 Sm 31:2–6.
- D. Jonatan stał między Saulem a Dawidem; był człowiekiem stojącym między dwiema posługami; powinien był pójść za drugą posługą, ale ponieważ jego więź z pierwszą posługą była zbyt głęboka, nie potrafił się od niej uwolnić:
1. W każdym wieku Pan ma coś szczególnego, co chce zrealizować; ma swoje odzyskiwania i swoje dzieła do przeprowadzenia; szczególne odzyskiwanie i dzieło, które przeprowadza w danym wieku, to posługa tego wieku – por. Rdz 6:13–14.
 2. Dawid był sługą swego wieku i miał posługę tego wieku (Dz 13:21–22, 36a); w Starym Testamencie Noe miał posługę swego wieku, która polegała na zbudowaniu arki, Mojżesz miał posługę swego wieku, która polegała na zbudowaniu przybytku, a Dawid i Salomon mieli posługę swego wieku, która polegała na zbudowaniu świątyni.
 3. Sługa wieku, który ma posługę wieku, różni się od miejscowych sług; Luter był sługą swego wieku i Darby też był sługą swego wieku; aby nadażyć za posługą tego obecnego wieku, musimy ujrzeć wizję; Michal była żoną Dawida, ale niczego nie widziała; widziała jedynie jego zewnętrzny stan, którego nie mogła znieść, wskutek czego została w tyle – 2 Sm 6:16, 20–23.
 4. W Nowym Testamencie posługa Pana Jezusa polega na budowaniu kościoła jako Ciała Chrystusa (Mt 16:18); wiele obdarowanych osób, powstałych w Pańskim wniebowstąpieniu, ma tylko jedną posługę, a mianowicie ma usługiwać Chrystusem w celu budowania Ciała Chrystusa, kościoła; budowanie to jednak nie dokonuje się bezpośrednio przez tych, którzy są obdarowani, lecz przez świętych, którzy zostali przez nich wydoskonoleni (Ef 4:11–12, 16).
 5. W Bożej posłudze budowania są tacy, którzy przewodzą w tej posłudze w każdym wieku; oby Pan stworzył nam oczy, byśmy zobaczyli, że jeśli jesteśmy ludźmi, to powinniśmy być chrześcijanami; jeśli jesteśmy chrześcijanami, to powinniśmy wejść w Pańską posługę w tym wieku.
 6. To Boże miłosierdzie, że ktoś widzi posługę wieku i ma z nią styczność, ale to zupełnie co innego, kiedy ten ktoś zdobywa się na odwagę i porzuca przeszłe posługi, i wchodzi w obecną Bożą posługę – por. 1 Sm 14:1–46; 2 Sm 6:16, 20–23.

7. Posługa wieku usługuje obecną prawdą Bożemu ludowi; w Drugim Liście Piotra 1:12 słowa *obecna prawda* można także przetłumaczyć jako „aktualna prawda”; każdy Pański pracownik powinien pytać się przed Bogiem o to, co jest obecną prawdą – Mt 16:18; Ef 4:15–16; Obj 2:7, 11, 17, 26–29; 3:5, 12, 21; Ps 48:3; Obj 19:7–9; 21:2.

IV. Saul został wybrany przez Boga i namaszczony przez Samuela na króla Izraela – 1 Sm 9:1–2, 17; 10:1, 24:

- A. Saul nie posłuchał się Bożego słowa co najmniej dwukrotnie, więc utracił swoją godność królewską i królestwo (13:13–14; 15:19, 23; 28:17–19); kiedy w piętnastym rozdziale Pierwszej Księgi Samuela nie posłuchał się Boga, tak naprawdę zbuntował się przeciwko Niemu.
- B. W tym rozdziale Samuel powiedział Saulowi: „nieposłuszeństwo jest takim samym grzechem, jak wróżbiarstwo, a krnąbrność, jak bałwochwalstwo i oddawanie czci domowym bożkom” (w. 23a); praktykować wróżbiarstwo to kontaktować się ze złymi duchami; to, co Saul zrobił, kiedy zbuntował się przeciwko Bogu, było jak grzech wróżbiarstwa; nie podporządkował się Bogu i tak naprawdę stał się Bożym wrogiem; wskutek tego utracił godność królewską.
- C. Tragiczny koniec Saula wynikał wyłącznie stąd, iż nie odnosił się on właściwie do Bożej ekonomii; Bóg, chcąc zbudować wśród swego wybranego ludu swoje królestwo, wprowadził Saula w swoją ekonomię, lecz on, zamiast w niej uczestniczyć i z nią współpracować, był samolubny i zawłaszczył sobie Boże królestwo, by zbudować własną monarchię; przepełniały go myśli na temat godności królewskiej, w tym również myśli o tym, jak jego syn zostanie jego następcą – 20:31.
- D. W rozumowaniu tym Saul był samolubny i zupełnie zblądził; w końcu Bóg zrezygnował z niego i go odciął, odbierając mu królestwo (15:28); ponieważ Bóg zrezygnował z Saula, Saul został sam, niczym sierota, bez pomocy w czasie kłopotów.
- E. Wskutek jego egoizmu lud Izraela poniósł klęskę i został zdziiesiątkowany w walce z Filistynami, a on sam wraz ze swoimi synami zginął; ambicja Saula, by mieć królestwo dla siebie i swoich synów, wraz z jego zazdrością o Dawida, odebrała mu radowanie się dobrą ziemią, którą Bóg obiecał, i je zakończyła – 20:30–34.
- F. Zbiorowa śmierć Saula, jego trzech synów oraz giermka była uczciwym sądem, jaki Bóg wydał na tego, który zbuntował się przeciwko Niemu, zawłaszczył Go sobie i stał się Jego wrogiem (1 Krn 10:13–14); tragiczny koniec Saula powinien nauczyć nas, byśmy krzyżowali swoje upadłe ciało i zapierali się własnego egoizmu – dbania o własne interesy i szukania własnej korzyści (Ga 5:24; Mt 16:24; Flp 2:3).
- G. Relacja na temat jego okropnego końca stanowi mocne ostrzeżenie dla wszystkich, którzy służą w Bożym królestwie, by nie wykonywali w jego obrębie oddzielnego dzieła ani nie dopuszczali się nadużyć w królestwie; nie powinniśmy być tacy jak Saul,

próbujący zbudować własną „monarchię”; przeciwnie, wszyscy powinniśmy wykonywać jedno dzieło budowania Bożego królestwa, Ciała Chrystusa – 1 Sm 31:1–13.

V. Dawid został wybrany i namaszczony przez Boga za pośrednictwem Samuela na króla Izraela – 16:1, 12–13:

- A. Kiedy Dawid zabił Goliata, kobiety Izraela wychwalały Dawida, że przewyższa Saula (18:7); jeśli jednak chodzi o samego Dawida, nic nie wskazuje na to, żeby stał się dumny czy ambitnie ubiegał się o godność królewską; kiedy Dawid był poddawany próbie, jaką były prześladowania ze strony Saula, został uznany za osobę właściwą do tego, by zrealizować Bożą ekonomię za sprawą ustanowienia Bożego królestwa na ziemi.
- B. Kiedy Saul prześladował Dawida, ten miał dwie okazje do tego, by zniszczyć Saula, lecz z nich nie skorzystał, ponieważ bał się Boga, gdyż Saul był Bożym namaszczonym; wskazuje to, że Dawid utrzymywał dobry porządek w Bożym królestwie – rozdz. 24 i 26; por. Rz 12:3.
- C. Nie ulega wątpliwości, że Dawid wiele się nauczył w związku z tym, by nie szukać zemsty, lecz zapierać się siebie ze względu na wypełnienie się Bożego zamysłu na podstawie tego, że był człowiekiem według Bożego serca – 1 Sm 13:14a.
- D. Dawid jest typowym wzorcem prawdziwego dziecka Izraela, które raduje się dobrą ziemią, obiecaną i daną przez Boga wybranemu ludowi; ufał Bogu i chodził z Nim zgodnie z Jego suwerennością i prowadzeniem oraz wskazówkami podczas wszelkich prób, przez które przechodził; Dawid liczył na to, że zostanie w dobrej ziemi i będzie miał udział w Bożym dziedzictwie oraz będzie służył Bogu – 17:36–37; 23:14–16; 30:6b–10; 26:19b.
- E. Szczere zaufanie, jakie Dawid pokładał w Bogu, i jego wierne chodzenie z Bogiem w pełni uzdatniło go do radowania się dobrą ziemią na wysokim poziomie, również na poziomie godności królewskiej, zgodnie z Bożym sercem wraz z królestwem, które stało się Bożym królestwem na ziemi; Dawid był jedno z Bogiem; to, co należało do niego, należało do Boga, a co należało do Boga, należało do niego; on i Bóg mieli tylko jedno królestwo; ktoś taki bez reszty radował się dobrą ziemią, która przedstawia w formie typu Chrystusa.
- F. Po śmierci Saula „wojna między domem Saula i między domem Dawida przeciągała się, lecz Dawid wzrastał w siły, natomiast dom Saula słabnął” (2 Sm 3:1); Bóg utwierdził Dawida jako króla i wywyższył jego królestwo ze względu na Boży lud Izraela (5:6–25); ponadto „wzrastał Dawid w potęgę, a Jahwe, Bóg Zastępów, był z nim” (w. 10); to wskazuje, że Dawid cieszył się Bożą obecnością.
- G. Jeśli w jakiejś sprawie nie mamy wewnętrznego odczucia, że Pan jest z nami, musimy być uważni i ponownie rozważyć swoje drogi (1 Sm 16:14); w Pańskim odzyskiwaniu ilekroć coś robimy, musimy zadbać o to, by odczuwać Pańską obecność; wszyscy musimy opanować lekcję, jak dbać o dwie rzeczy: wewnętrzną Bożą obecność i zewnętrzne potwierdzenie z otoczenia (por. 2 Sm 5:11–12).

STUDIUM KRYSTALIZUJĄCE PIERWSZEJ I DRUGIEJ KSIĘGI SAMUELA

- H. Co więcej, wszyscy musimy uczyć się od Dawida zarówno od strony negatywnej, jak i pozytywnej; pożądanie upadłego ciała to dewastujący element, który może nas zniszczyć; jeśli taki pobożny człowiek jak Dawid uległ pokusie, to jak my od niej ucieknemy? – 11:1–27; por. 2 Tm 2:22; 1 Kor 6:13, 18:
1. Bez względu na to, co osiągnęliśmy w swoim duchowym podążaniu, każdy z nas może taki grzech popełnić; relację o tym powinniśmy czytać z całą powagą i w Bożej obecności; to dla nas ostrzeżenie, że pożądanie upadłego ciała to poważna rzecz; Dawida skusił zaledwie jeden rzut oka, a potem nie udało się mu powściągnąć siebie.
 2. Wszyscy święci, zwłaszcza młodzi, powinni zbadać swoje serce i podjąć w sercu mocne postanowienie, że nigdy nie pójdą drogą folgowania upadłemu ciału (Sdz 5:15–16); musimy powiedzieć: „Panie Jezu, kocham Cię, potrzebuję i przyjmuję”; jeśli tak powiemy, On będzie naszym Zbawicielem i dynamicznym zbawieniem; jako pneumatyczny Chrystus, zbawi nas, zachowa i ochroni przed zanieczyszczeniem tego wieku, żebyśmy zachowali chwałę, którą osiągnęliśmy.